

ת"פ 57063/08 - מדינת ישראל נגד עוזד גז

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 57063-08-20 מדינת ישראל נ' גזית
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עוזד גז

הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד יסמן נוי ונעמה לסרן

בשם הנאשם: עו"ד ניצן בילין

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של **הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק); **התחזות אדם אחר במטרה להונאות**, לפי סעיף 441 רישא לחוק; **שימוש במסך מזויף**, לפי סעיף 8(א)(2) לחוק הדרכונים, תש"ב-1952.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי היה הנאשם מצוי בעיצומו של הליך גירושין, שהתנהל בבית הדין הרבני האזרחי בפתח תקווה. בתאריך 28.12.2015 הורה בית הדין הרבני על עיקוב יציאת הנאשם מהארץ עד ליום 30.12.2016 (להלן: ההוראה החוקית), בין היתר נוכח סיירובו של הנאשם לתת גט לבת הזוג ג' (להלן: האישה או ג'). לאחר מתן הצו, פנה הנאשם לגורם שאינו ידוע, ממנו קיבל, בתמורה לסכום של 20,000 ₪, דרכון מזויף, בו הופיעו פרטיו של אדם אחר לצד תמונה הנאשם. ביום 20.4.2016 הגיע הנאשם לנמל התעופה בן גוריון כשהוא מחופש לאדם בעל חזות חרדיות ובידו الدרכون המזויף, הציג לבקר הגבול את הדרכון המזויף ויצא מישראל בטיסה להונגריה, זאת על אף קיומה של ההוראה החוקית. בתאריך 4.8.2016 הוגש בקשה להסגרתו של הנאשם לארץ, אולם הליך ההסגרה לא צלח. בחלוף כמעט 4 שנים מיום עזיבתו את הארץ, ומשבר כי חלפה המינעה לחזרתו, חזר הנאשם ביום 4.2.2020 לארץ בטיסה ממדריד, אז נעצר.

3. הנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום וחומריו חקירה מתוך תיק החקירה הוגשו בהסכמה הצדדים. הנאשם

מייקד טענותיו בשני טיעונים משפטיים מרכזיים: האחד, החלטת בית הדין הרבני מיום 18.6.2018 לפיה נישואיו הנאשם לבת הזוג בטלים, משמעוتها ביטול כל צו שניתן בהתאם להנחה המוטעית שבני הזוג היו נשואים, ולפיכך אין לצווים אלו כל השלכה חוקית. השני, טענת "צורך", המתמקדת בעונת הנאשם לאוימים שהופנו כלפי במהלך הדיון על ידי בית הדין הרבני בפגיעה "חמורה ומוחשית בעניין חירותו", באופן שאילץ אותו לעזוב את הארץ "בכל דרך אפשרית", לרבות בדרך של זיהוף דרכו והתחזות לאדם אחר.

נפנה עתה לבחון את טענות הנאשם.

הטענה לבטולות הנישואין והשפעת החלטת בית הדין הרבני על צווים שהוצאו על ידו

4. הנאשם לא חלק על כך שצו עיכוב היציאה מהארץ ניתן בסמכות, אולם לשיטתו גם אם ידע שהוא מבצע עבירה בזמן אמת, הרי שלאחר שהנישואין בוטלו, יש להחליטה "תחוללה רטראקטיבית", שמשמעותה שצו עיכוב היציאה מהארץ הוצא כשהוא נעדך כל יסוד משפטי.

טענה זו יש לדוחות מכל וכל.

5. מקרהו של הנאשם הוא מקרה ייחודי בו החלטת בית הדין הרבני בצד חריג ונדרי ביותר כי נישואיו בני הזוג בטלים (ת/3). פסק הדיון של בית הדין הרבני, שניית ביום 18.6.2018, קצר ביותר, בהינתן שנימוקיו נאסרו לפרסום, וכלל את שני המשפטים האופרטיביים הבאים: "ನ්‍යායි මඟ්‍යාස්තුම් මූදහැන් සෙවීම් වේ සෙවීම් මූදහැන් ලැබා"; "פסק דין זה כמוהו כתועות גירושין יש לשנות את מעמדה של המבקשת בטלים ומברטלים. עוד בטרםادرש לטענה, מבקש עצת הנאשם להיבנות ולקבוע כי צווים שניתנו במהלך הליך הגירושין בטלים ומברטלים. עוד בטרםادرש לטענה, אצין שדיןיה להידחות ולו מן הטעם שנוסח ההחלטה אינו מלמד על כך שבני הזוג לא הוגדרו כנשואים במהלך התקופה שקדמה למתן פסק הדיון. נהفور הוא. מנוסח פסק הדיון עולה שתוקפה של ההחלטה זו מכאן ולהבא, כפי שניתן ללמידה מהקביעה לפיה יש לראות בפסק הדיון כ"תעודת גירושין", המלמדת על כך שעדי שניתנה היו בני הזוג במעמד של בעל ואישה.

6. ואולם, ככל שהוא לנאים ספקות אשר למעמדו, הרי שכחודש לאחר שניתן פסק הדיון, ניתנה ביום 16.7.2018 החלטה נוספת מטעם בית הדין הרבני, בעקבות בקשה של ג' להבהיר את סמכיות בית הדין בנוגע ליתר העניינים שנרככו לתיק הגירושין. במסגרת ההחלטה מפורטת זו, המשתרעת על פני 5 עמודים, קבע בית הדין, בין היתר, את הדברים הבאים, שלאור חשיבותם אביהם כלשונם:

"כאן המקום להבהיר, כי יש להבחין הבחנה ברורה בין המישור ההלכתי, שבמסגרתו הביא בית הדין לפתרון בעית עגינותו של האישה בפסק דין הקובלע כי ההלכתית נישואיו הצדדים בטלים מעיקרים, לבין המישור המשפטי האזרחי המתנהל בבית הדין הרבני, על פי חוק שיפוט בת דין רבניים (ניסיואין וגירושין), תש"ג-1953, בהליך תביעת הגירושין של האישה כנגד האיש בבית הדין הרבני. מבחינה

משפטית-ازרחית, האישה הגישה בשנת 2014 תביעה לגירושין כדין אל בית הדין הרבני, אשר בה בקשה למעשה 'לשחרר' אותה מקשר נישואיה עם האיש, ואשר בכך לאותה עת קודם פסיקת בית הדין הרבני מיום 18.6.2018, היו במעמד של בעל ואישה." (ההדגשות הוספו - ע.מ.)

אם לא די בכך, הרי שבית הדין הבahir לנאים את מצבו המשפטי גם בדרך אחרת, בציינו מפורשות שרק כאשר תביעת גירושין נדחתת, "נפל העיקר וומו נופל גם הטעיל", ככלומר - שיתר העניינים שהיו כרוכים עם תביעת הגירושין מתבטלים [סעיף 3 חוק שיפוט בתי דין רבניים (ニישואין וגירושין), תש"ג-1953; בג"ץ 661/77 מנדל הבר נ' בית הדין הרבני גדול לערעורים (20.9.1978)]. ואולם, במקרה שלפנינו תביעת הגירושין של האישה התקבלה, הנאים חוויב לגרש את אשתו, ואת הסעד של ביטול הנישואין מבית הדין קיבלה האישה אך בשל עגינותה. לאור זאת שבבית הדין והבהיר לנאים ש"ההחלטה בתקיק בכל תביעות הנכריות בענייני הצדדים הינם עומדות בתקפן וממשיכות להיות בסמכות בית הדין...". הנה כי כן, בית הדין הבahir בצורה שאינה משתמשת לשתי פנים שעובר לפסק דין היו בני הזוג נשואים, ומכאן שככל טענה אחרת הנטענת עתה, לפיה בית הדין קבע שבמי הזוג לא היו נשואים מעולם, היא טענה שאינה מתיחסת עם לשון פסק הדין.

7. להשלמת התמונה אציו שספק בעניין עד כמה מאמין הנאים עצמו לטיעונינו שלו. ובמה דברים אמרוים? גם לאחר שהתקבלה החלטת בית הדין הרבני בדבר התרת הנישואין, מצא הנאים לפנות ביום 8.7.2018 לבית הדין הרבני ממקום מגורי בח"ל, בבקשת מטעם לבטל את הצוים שהוצאו נגדו, המונעים ממנו לקבל רישיון נהיגה ולפתח חשבון בנק (ת/6). ככלומר, על אף ההחלטה בדבר ביטול נישואיו בני הזוג, ידע הנאים שצוים שהוצאו על ידי בית הדין הרבני עומדים בעינם ואין פוקעים עליהםם. ואם לא די בכך, הרי שההחלטה בית הדין הרבני שלא להידרש בבקשת הנאים, תוך מתן הוראה מפורשת למזכירות בית הדין "שלא לקבל בקשות יותר מהאיש כל זמן שאינו צית דין", הבירה לו באופן ברור ביותר שחרף ההחלטה שניתנה בקשר לביטול נישואיו בני הזוג, מצבו המשפטי, בכל הנוגע לתקופם של צוים שניתנו עד כה, לא השתנה.

8. בהשלמת טיעון מיום 23.11.2021 חזרה ההגנה על הטיעון לפיו להחלטה בדבר ביטול הנישואין העיקריים "השלכות משפטיות גם לאחר וגם צופות פני עתיד", כאשר חלק מאותן השלכות "צוים שהוצאו במסגרת ההליך שהתרבר שלא היה נדרש בדיעבד הם בטלים כמו גם כל ההליך עצמו". עוד נטען, שעצם קביעת בית הדין הרבני כי הצוים שהוצאו תחת ידיו ממשיכים לחול "אינה הופכת את ההחלטה זו בעלת השפעה כאן בבית המשפט הפלילי" (עמ' 24-23). טענה זו אין בידי לקבל, זאת מן הטעם הפשט שאין זה מתקיים של בית המשפט הדן בתקיק הפלילי להתחקות אחר טיבם של צוים שהוצאו על ידי ערוכה שיפוטית אחרת, במקרה זה ערוכה מקבילה, בדרך של תקיפה עקיפה, כאשר הנאים עצמו לא טרכ לתקוף את ההחלטה בית הדין בדרך של תקיפה ישירה ולהציג עליה. יזכיר שהנאום שהוא בארץ פרק זמן של כמעט ארבעה חודשים מיום הוצאת הצו ועד ליום עזיבתו את הארץ, כאשר בפרק זמן זה לא נטען שניתנה לפנות לערוכות המתאימות לצורך שינוי ההחלטה. גם בעת שהותו בחו"ל לא נקט הנאים באמצעות משפטיים כלשהם במטרה לבטל את הצו, זאת על אף שנקט בהלכים משפטיים אחרים, בין היתר במטרה לבטל הגבלות אחרות שהוטלו עליו (ת/6).

9. למעשה, מנסה עתה הנאים לתקוף במסגרת ההליך הפלילי המתנהל נגדו ההחלטה שיפוטית קודמת (זו יעקוב

היציאה מהארץ), כאשר אותה החלטה היא יסוד מיסודות העבירה בגין הוגש כתוב אישום, בדומה, למשל, לתקיפות החלטה מנהלית לפסול רישון נהייה במסגרת הליך פלילי שבו מוחשת עבירה של נהייה בזמן פסילה [לטוגים נוספים של טענות חוקתיות או מנהליות במסגרת ההליך הפלילי ראו דנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל (15.12.2021), פסקה 21 לפסק דין של השופט ע' פוגלם].

במספר החלטות של בית המשפט העליון נקבע כי דרך המלך לתקיפות הוראה חוקית תהא בדרך של תקיפה ישירה של ההחלטה ולא בדרך של תקיפה עקיפה אגב הליך פלילי המתנהל בשל הפרמה, להוציא מקרים חריגים. בرع"פ 4398/98 הראל נ' מדינת ישראל, (10.8.2000), נדון עניינה של מי שנגעה במכונית לאחר שרישונה נפסל. נגד הנגנת הוגש כתוב אישום שייחס לה עבירה של נהייה בזמן פסילה. להגנתה טענה הנגנת שיש לזכותה מהאישום הפלילי שכן צו הפסילה בטל מעיקרו, מאחר שהופרה זכות הטיעון שלה. על כך השיב השופט י' זמיר בפסקאות 11-10:

"...בדרכ כל אפשר וראו לצפות מאדם שנפגע מצו אישוי, אם הוא טוען כי הצו בלתי חוקי, שיתקיים את הצו בתקיפה ישירה, כגון בערעור... או בעתרה.

...

"...זאת דרך המלך לביקורת שיפוטית על צו פסילה של רישון נהייה: תקיפה ישירה של הצו. ברור שהחוק קתקoon כי זו תחא הדרך הרגילה שבה ילך בעל רישון הטוען כי אין הצדקה לפסילת הרישון. מן הראי שבעל הרישון יכבד את כוונת החוק, ולא ילך בדרך עקיפה, גם אם היא פתוחה, בהיעדר טעם מיוחד לכך. מכל מקום, מן הראי שבית-המשפט יעדיף את הדרך הרגילה של תקיפה ישירה, שנקבעה במפורש בחוק, על פני הדרך של תקיפה עקיפה. ואין זה רק משומש זאת היא כוונת החוק, אלא גם משומש שבדרך-כלל יש יתרונות לתקיפה ישירה של החלטה מנהלית על פני תקיפה עקיפה של ההחלטה... לפיכך המדיניות השיפוטית הרואה היא לעודד ביקורת שיפוטית בדרך של תקיפה ישירה. בהתאם לכך, ראוי שנגנוג הטעון כי צו הפסילה פגום מטעם זה או אחר, לרבות הפרה של זכות הטיעון, עליה טענה זאת בדרך של תקיפה ישירה, כפי שנקבע בפקודת התעבורה. ראו רע"פ 1330/91 קדים נ' מדינת ישראל [11].

ראוי להבהיר כי הדרך לתקיפה עקיפה של צו פסילה אינה חסומה. אולם בתקיפה עקיפה של צו פסילה לא יטה בית-המשפט לבטל את הצו למפרע, אלא אם כן הנסיבות המיוחדות של המקרה, לרבות חומרת הפגם שנפל בצו, מצדיקות את התקיפה העקיפה ואת הנפקות של בטלות למפרע."

10. מעבר לדבר, בטענת ההגנה טמון אף כשל לוגי. מצד אחד מבקש הנאשם להכיר בעובדה שהוא מעולם לא היה נשוי לבת זוגו וכפועל יוצא לקבוע שככל צו המבוסס על הקביעה ההפוכה, ובמקרה זה צו יעקוב היציאה מהארץ, בטל מעיקרו. מצד שני, ככל שה הנאשם לא הכיר בבת זוגו כאשתו, לא ברור מדוע עמד בסירובו לחתת לה גט משך תקופה של ארבע שנים, תוך שאף "נאלו", כהגדרתו, לבצע עבירות פליליות חמורות של זיווף דרכון, התחזות ושימוש בזהותו של אדם אחר (טענת ההגנה השנייה) ולעקרן את מקום מגורי אל מחוץ לגבולות ישראל לפרק זמן מסויש. מעבר לדבר, גם ברמה העובדתית, הציגו ב"כ הנאשם כי במסגרת ההליך שהתנהל בבית הדין הרבני לא הועלה מטעמו כל טענה בנוגע לבטולות הנישואין מעיקרים.

11. לsicום נקודה זו - אזכור המובאות מהחלטת בית הדין הרבני מצבעה על כך שהנאשם היה מודע בזמן ביצוע העבירות למעמדו ההלכתי וכפועל ויצא מכך למעמדו המשפטי. הנאשם אינו חולק על כך שידע בזמן אמרת כי הוא מבצע עבירות פליליות, לרבות עבירה של הפרת הוראה חוקית, וכך שפורט לעיל ועוד יורחוב בהמשך, הוא אף ניסה להסביר את המנייע לביצוען. טענת הנאשם לפיה במועד הוצאת הצע ועד ליום יציאתו מהארץ ושהייתה בחו"ל נישואיו לא היו תקפים אינה מתישבת, במישור העובדתי, עם החלטות בית הדין הרבני, ויש לדחותה ولو מטעם זה. מעבר לכך, צווי בית משפט יפים לשעתם יש לקיים במועד שניתנו. שעה שאין מחלוקת שזו יעקוב היציאה מהארץ ניתן בסמכות, ומושגנו לנו למדים שהוא בעל תוקף חוקי הן לפני החלטת בית הדין בדבר ביטול הנישואין והן לאחריה, מצאי שעה בידי המאשימה להוכיח את יסודות העבירה של הפרת הוראה חוקית.

הגנת הצורך

12. סעיף 34יא לחוק קובל כדלקמן:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהוא דרש באופן מיידי להצלת חייו, חיותו, גופו או רכשו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היה לו דרך אחרת אלא לעשותו".

לטענת הגנה, הנאשם נמלט מהארץ על מנת "לשמר על חיותו" ועל מנת שתאפשר לו להמשיך ולראות את ילוין, שכן זה "כל מה שהוא חשוב לנאמן באותה תקופה" (פרוט' עמ' 17 ש' 22). עוד טען הנאשם, שהגנת הצורך קמה ברגע בו זההיר אותו, ובלשוןו של הנאשם "אימעדי",

בית הדין הרבני כי הוא עתיד לשלול את חיותו, כעולה מפרטוקול הדיון מיום 13.4.2016 (נ/4).

13. בפתח הדברים אומר את הבירור מאלו: הגנת הצורך לא נועדה לסייע לאדם להפר צוים של בית המשפט. בכך ניתן היה לסיים את הדיון בנושא ולדחות את הטענה, שימושותה היא חתירה תחת שלטון החוק.

14. ואולם, גם אם נבחן, הרבה למעלה מן הדרוש להכרעה בתיק זה, את תנאי הסיג, נמצא למדים שהנאשם כלל אינו עומד בתנאים המצטברים הקבועים בחוק. מהפרטוקול עולה שאפשרות מעצרו של הנאשם אכן עלתה, זאת בעקבות בקשה ב"כ האישה במהלך הדיון, לאחר שתיארה את סבלה (ש' 106-108). אולם, באותה נשימה ניתן לומר שבית הדין הרבני אמר לנאמן מפורשות שהוא לא ש Lehaviso למעצר וכי הדבר "דורש מחשבה" (ש' 206-203). מכאן, שגם בעניינים הסובייקטיביות של הנאשם, קשה לקבל את טענותו לפיה הבין שהוא נתון במצב של "סכנה מוחשית לחירותו". גם בדרישת ה"מידות" לא עמד הנאשם, בהינתן שבריחתו מהארץ תוכננה מראש, וההכנות לה ארכו זמן רב, בין היתר לצורך ציוף הדרך. הכנות ותקנון מוקדם אין מתישבות עם דרישת הבailable והדחיפות הנלמדת מה התביעה "מעשה שהוא דרש באופן מיידי" שהיא אחד מתנאי הסיג. חשוב מכך, מסרו של סרבן גט עקב אי ציות לפסק דין שנייתן נגדו, הוא צעד חוקי, בו רשאי לנתקוט בית הדין הרבני כאמור לכפיית הגט ("מاسر כפיה"), זאת

בהתאם לסעיפים 1(א) ו-3 לחוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), תשנ"ה-1995. בהחלטת יתכן שצו עיכוב היציאה מהארץ היה צעד מוקדם לקרהת הטלת עונש המאסר. מכאן שגם אם סבר הנאשם שהחלטת הגורם השיפוטי המוסמך בדבר מסרו אינה לרוחו, היה יכולתו להציג עלייה בהמשך. בהינתן קיומה של אפשרות זו, הייתה ברשות הנאשם "דרך אחרת", להתמודד עם שלילת חירותו הצפוייה. למעשה ציין שדרר זו, שהיא גם דרך חוקית, עדיפה על הדרך בה בחר הנאשם לנוקוט, שהייתה כרוכה בביצוע שלוש עבירות פליליות נפרדות. במילים אחרות, ב"מאז הערכים" עמו נועדה להתמודד הגנתו הדרושה, לא עליה בידי הנאשם להציבו על ערך כבד משקל עמו נועד מעשיו להתמודד, וזאת אף לומר שההיפך הוא הנכון, שכן לא רק הוצג ערך לגיטימי במדד גבוה יותר, אלא שמה שעמד נגד עיניו של הנאשם הוא כוונתו להפר צו של בית המשפט שנועד לקדם תכילת שאינה לרוחו.

15. בשולי הדברים מצאתי להתייחס לדופי שהטיל הנאשם בבית הדין הרבני, תוך שב"כ השתמש לא אחת במלימ חריפות כדי לתאר את התנהלות ההליכים שהתקיימו בפניו. תחילתה יש לציין שמעבר להצהרות אלו, הטענה לא הוכחה. ואולם, גם אם היה נמצא דופי בצד כזה או אחר שננקט על בית הדין הרבני, לא כל שכן פגם בהחלטה שקיבל במסגרת התקיק שהתנהלה בפניו, לא ברור כיצד היה הדבר מסיע בידי הנאשם בהליך הפלילי, בהינתן שככל עוד ההחלטה שניתנה לא שונתה על ידי הערקה המתאימה, הרי שהיא שרירה וקיים, גם אם היא אינה מוצאת חן בעיני הנאשם. באופן דומה, יש לדוחות מכל וכל גם את הטענה לפיה הנאשם אגנוס מלנקוט בצד הקיצוני בו נקט לאחר שהבין שאין כל ערכאה משפטית שתתקבל את טענותיו. מוקן אני להניח שרבים הם המתדיינים בבתי המשפט השונים ברחבי הארץ שהחלטות שניתנות על ידי שופטים או דיינים אינן לרוחם. ואולם, ככל שסבירים אותם מתדיינים שיש ממש בטענותיהם, גם לאחר שנדחו על ידי הערקה הדינונית, פתוחה בפניהם הדלת לפנות, בשים לב להוראות החוק בסוג ההליך המתנהל, לערכאות גבוחות יותר ולהציג על ההחלטה שהתקבלה.

16. לטענת הנאשם, מעשו היו דרישים "באופן מיידי", וכי נשקפה לו "סכנה מוחשית לפגעה חמורה בחירותו", כאשר לאור העובדה שהוא מדווח באזהרה של בית הדין הרבני, להבדיל מההחלטה עלייה ניתן לעורר, לא הייתה לו אפשרות לפעול אלא בדרך בה בחר לפועל. ואולם, באותה נשימה הדגיש הנאשם שלມיטב ידיעתו בזמן אמרת, ממי לא לא היה כל טעם בפניה לערכאה כלשהי, שכן היה ברור לו שככל פניה כזו תידחה וחירותו תישלל. מהאמור נמצא למדים שה הנאשם הבין היטב שמצוותו המשפטי בכיו רע, כי הדין אינו עומד לצדיו וכי התנהלוותו יכול ותביא למעצרו. ואולם, בתוצאות הללו אין די והן אינן מקנות לו את הזכות לנוקוט בצדדים הללו חוקים בהם נקט. שלילת חירותו של אדם היא אכן צעד הפוגע בצדורה הקשה ביותר בזכות האדם לחופש ולכבוד, אולם היא עדין תהחשב חוקית, ככל שהיא ניתנה על ידי גורם מסוים ובהתאם להוראות החוק, למשל לצורך קידום אינטרס חברתי אחר. הדוגמאות לכך רבות וכוללות בין היתר אינטראס להגן על פרטיהם אחרים בחברה, חיוב אדם לבצע החלטות שיפוטיות (למשל הליך של ביזון בית משפט), חיוב אדם להתיצב להליכים משפטיים בעניינו או לריצוי עונשו, חיוב אדם לשלם קנסות המוטלים עליו וכי"ב. בכל אותן דוגמאות מתרה לא אחת בבית המשפט במהלך הדיון כי אותו מתדיין עתיד להיעצר או להיאסר. כמובן יעלה על הדעת שבמקרים כאלה יתאפשר לאותו אזרח לעזוב את הארץ בדרכי ערמה, על אחת כמה וכמה תוך ביצוע עבירות פליליות, בנימוק של חשש ממאסר? דומני שההתשובה לכך ברורה.

17. במטרה להמחיש את תחושת המצוקה בה היה נתון הנאשם לאחר שנאמר לו שהוא עתיד להיעצר, הפניה ההגנה לכך שאין במקרה ההחלטה בה בוטלה ההחלטה בית דין רבני בגין שלילת חירותו של סרבן גט. לא ברור כיצד טענה זו יכולה לסייע לנאים, שמיילא לא הוכיח שניתנה, לכל הפחות, לפנות לערכאה גבואה יותר. מעבר לאמר, ככל

שהטענה נכונה, היא אך מוכיחה שהנאשם ידע שהדין אינו עומד לימיינו.

18. גם הצדוק המעי שמצא הנאשם לסת למשיכו, והסבירו כי פעל בדרך בה פעל למען ידיו אותם רצה להמשיך לפגוש, מעורר קושי לא מבוטל, שכן לאחר שנמלט מהארץ ושהה מחוץ לגבולות המדינה, ממילא נמנעה ממנו האפשרות לפגוש אותם.

19. מעבר לדבר, משמעות קבלת טענתה הנאשם היא שככל אימת שאדם יחשוש כי הוא עתיד להיעצר על ידי רשות מוסמכת, יוכל לעשות דין לעצמו, לבצע עבירות פליליות ולהימלט מהארץ מתוך ידיעה שכאשר ישוב לא יעמוד לדין או יזכה להקללה בעונשו. טענה זו חותרת תחת שיטת המשפט והוראות החוק הנוגגות במדינת ישראל, אינה עומדת בתנאי הגנת הצורך, ומוטב היה לו לא נתענה משנטענה, בפרט כאשר היא מועלתית כאשר הנאשם מוצג על ידי הסגורה הצבורית, גופו מלכתי,بشر מבשורה של מערכת המשפט. מאותו נימוק יש לדחות את טענתו המשלימה של הנאשם לפיה מעשי, שכללו את זיווף הדרכון והתחזות לאדם אחר, הי"ו "מידתים בניסיבות העניין".

20. נוכח כל האמור, מצאתי לדחות טענות ההגנה מראשיתן ועד סופן, ואני מרשים את הנאשם בעבירות המוחוסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשפ"ב, 24 ינואר 2022, במעמד הצדדים.